

פרק שביעי שקלים העדה

מסורת הש"ס

(א) מנחות נ"ב, (ב) כ"א או
מחלה בשחרית ומחלה בין
הערבים, (ג) מנחות נ"ב,
(ד) שם (ה) לעיל הל"א, (ו)
פסחים נ"ג, (ז) שם, (ח) שם
ע, (ט) נראה דק היה גורם
שם בגמרא רובע קלל אבל
לפניו הגירסא שם רובע
סתמא ופשי"י רבע דמיני
ועיין היטב בתוס' כ"ב דף
קסו: ד"ה ריבעיתם,

עין משפט

בר מצוה

ל"ב א מ"י פ"ג ממדיון
הל' כב:
ל"ב ב מ"י שם:
ג א מ"י פקד ר"ג מאה"ט
הל"א:
ב ד מ"י שם הל"א:
ג ד מ"י שם ובהשגח:
ד ד מ"י שם הל"א:

נוסחת הבבלי

(א) קומצין (בבבא) כ"ו
קומצין בבבא כ"ו אר"ט
כ"ו (ב) ר"ש בר תנמן
בבבא כ"ו יומת כ"ו יו
מקטעין כ"ו כ"ו:
(ג) ומכ"א בשאר ימות
כ"ו: (ד) וקופין בין כ"ו
ועין כ"ו כ"ו:

הגהות הגר"א

[א] מכלל עד הפסק ר"ש
מדר ומ"י הגאון ז"ל
מלכות ומחולות וה"ר ר'
אפי"ר יומת ע"י מה
שלימה בשחרית ושלימה
הערבים ופשי"י רבע דמיני
ועיין היטב בתוס' כ"ב דף
קסו: ד"ה ריבעיתם
ה"ל: כ"ו יומת כ"ו יו
מקטעין כ"ו כ"ו:
(ג) ומכ"א בשאר ימות
כ"ו: (ד) וקופין בין כ"ו
ועין כ"ו כ"ו:

גליון הש"ס

[א] ע"י ק"ע ופ"ק ר"ה
לפניו פ"י ח"ש והוא פלא
דפשי"י כח"ל ש"כ בשבת אמת
ששטת כ"ו מ"ד א"י כיון
לפניו ח"ש ד"ה שבת ופ"ק
בבבא כ"ו יומת כ"ו יו
מקטעין כ"ו כ"ו:
לפניו ח"ש ד"ה שבת ופ"ק
בבבא כ"ו יומת כ"ו יו
מקטעין כ"ו כ"ו:
לפניו ח"ש ד"ה שבת ופ"ק
בבבא כ"ו יומת כ"ו יו
מקטעין כ"ו כ"ו:

בבבא ד"רש מקרא דמשל צבור: ולא יאות הוא מקשה. בממיה דודאי שפיר קא משקי' א"י גימטותא דלאו שפיר מקשה דידע ר"ח בר ב"ר דשני מקטות הוו: הייטי אומר. שינובו
מכל ישראל לנדר עשרית האפיס ומכאן ב"ד הוא שבתא מתרומת הלשכה אבל לעולם מן המורה משל צבור: בעי. הא דשני בממיה ושלמה היום קריבה מי אמרין שלמה שחרית
ושלימה בין הערבים: ה"ג ושלימה בין הערבים או שלימה שחרית ובעינה בין הערבים. וכו' בהתכלת: כד ספא פשיטא ליה. כלומר את"ל דשלימה שחרית ושלימה בין הערבים:
אמר רש"י המעון הוא אם אין צללה עד
ז"ל קומצין ליה: ב' קומצין מה קו. דס"ל לחוקיה
כאבא יומי בן דוסתאי שסבור בהתכלת דככל וס'
היה כה"ג מביא ב' קומצין לזונה ומקריב אחד מהן
בשחרית וא' בין הערבים ואמר רבי יוחנן הסם
דהלכא כאבא יומי ומקריב ליה כהאבא מביאה
שלימה בשחרית ושלימה בין הערבים אם מביא כל
פעם ב' קומצין או לזמא בקומץ אחד סגי: כלום
למדו לקומץ. כלומר לזונה בעי קומץ למדו
ממנה חוטא דלמא דפרק דלעיל: מה לטען ב'
קמץ. לכל עשרין קומץ לזונה דס"ל כי היכי
דבעינן שער שמן לכל עשרין אפי' נעשו הרבה
עשרות ככלי אחד דקמץ כפ' שמי מדות ה"ג
בעינן קומץ לזונה לכל עשרין ה"ה כלל כח"ל
הסקולת כופר נמי הקומצין: ומשני מה פתח לריבה
לוי. כי היכי דמביעא ליה גבי חצית כה"ג אם
היה קומצין ה"ג מביעא ליה חצית מנחם
הרבה ככלי אחד אם כ"ר קומץ לזונה לכל אחד
או סגי ליה בקומץ אחד יתיי מנחות ששים או
אחד ובגין ירושלמי שצבצב לא גרסי' נאן מה
תמן לריבה ליה: כלום למדו שלשם לזונה. דחציתין
בעינן ג' לזונה אלא ממנה שצבצב גבי חציתין
מנחת ממד ה"ה ה"ה לו כמנחת ממד מ"ה לטען
שלשם לזונה לעשרין אף כהן ג' לזונה לעשרין:
ומשני מה פתח לריבה לוי. כי היכי דקמבעא
לזונה קומץ ה"ג מביעא ליה חצית מנחם כהן שלש
הקריב מנחה בבקר שהביא אפילו בערב דכתיב
ומנחתם ומספיהם צללה או למחר אם לריב ג'
לזונה לכל אחת או דסגי לכו ב' לזונה א"ר ומה
תמן וכו' מדברי רבי חזקיה הוא דקומץ לריב
יוסף שהשיב על דברי דקמלר דלא קמבעא ליה
ל' יומת קומץ דדומיא דמנחת חוטא הוא
ל' יומת ק"ר א"ר מ"ה קמבעא ליה ל' יומת ק"ר
ממנה אלא ודאי מ"ה דגלי גלי מ"ה דלא גלי לא
גלי א"כ ה"ה לענין קמץ והרש"ן ג"ל עיקר:
דנין ה"ה שיעמלו. בלכר פרה אלא שגמלי ב"ר
הוא שאין מועלין בלכר: ופירך ופ"י פני חטא
ה"ה דכתיב בפרה ללמדך שמועלין בה כשאר
הטאות עד שלא יהיה להן שעת היתר הכהנים:
ה"ה הוא כה מועלין ואין מועלין בלכר: ופירך
ממקטעין כ"ו. בלכר ה"ה מועלין ומועלין
אותה ע"ג ומקטעין בלכר מפרש כהן: כיון
שגדלו. ופרשו מספק האות אם נעמאו כספק
שומלת המה לא היו מוין עליו שלא יעמלו בה
האש הוא כה מועלין. ל"ה ליה הכה
ואגב גרר"פ דר"פ מיימי ליה לכאן: ואם האזכור.
שנאבד המעוין בין שקלם לנדה ובדלמתי' לעיל
כ"פ דל"כ האש חטא כהן מנחתם: כמסכת:
הדרי' ע"ד פ"ק מועות ששנאבו

בר בא ולא יאות הוא מקשה אתא רבי יעקב בר
אחא רבי אבהו בשם רבי יוחנן דבר תורה הוא
שתהא בא מן הצבור (בין רחוי דקא מירדקא
לשכה) הייתי אומר יגבו לה (מן הירושין) (בין
רחוי דפשעי בה) התקינו שתהא באה מתרומת
הלשכה ואורי יוסה אמר ר' יוחנן בעי מהו'
שלימה בשחרית ושלימה בין הערבים או' שלימה
בשחרית ובבבליה בין הערבים כד תהא פשיטא ליה
דכתיב מנחת תמיד שלשת לזונה מה הן שלשת
לזונה שחרית ושלשת לזונה בין הערבים או' לזונה
ומחצה שחרית ולזונה ומחצה בין הערבים אמר רבי
חזקיה אף הדא צריכה ליה שני' קומצין מה הן
שני קומצין בשחרית ושני קומצין בין הערבים או
קומץ אחת בשחרית וקומץ אחת בין הערבים או
יוסה כלום למדו לקומץ לא ממנחת חוטא מה
להלן שני (א) קומצין אף כהן שני קומצין (מה תמן
צריכה ליה אף הכה צריכה ליה) אמר רבי חזקיה
כלום למדו שלשת לזונה לא מחמיר של בין הערבים
מה להלן שלשת לזונה אף כהן שלשת לזונה ומה תמן
צריכה ליה אף כהן צריכה ליה: שלא ידעה כו':
(ב) ר"ש בר נחמיה בשם ר' יוחנן בריה דהי שמעל
בה והן גזרו שלא ימעלו בה והא' תני חזקיה
מלמד שמועלין בה בה מועלין ואין מועלין באפרה
אמר רבי אבהו בראשונה היו משתקשקין בה
וגורנין אותה ע"ג מכותיהן וגזרו שיעמלו בה כיון
שגדלו גזרו שלא ימעלו בה: ועל הקנין כו':
[ו] והאש' ה"ה חזקיה במה היא מתכפרת אמר רבי
יצחק תנאי ב"ד הוא המספק את הקנין הוא מספק
את הפסולות ואת האובדות:

הדרן עלך פרק מועות שנמצאו

הלכה א מתני' כל הרוקץ הנמצאין

בירושלים מהורין חוץ
משל שוק העליון דברי ר"מ (א) רבי יוסי אומר
בשאר כל ימות השנה שבאמצע טמאין שבצדדין
מהורין ובשעת הרגל שבאמצע מהורין שבצדדין
טמאין מפני שהמועלין מסתלקין לצדדין כל'
הכלים הנמצאין בירושלם דרך ירידה לבית
המביאה טמאין ודרך עליה מהורין שלא בירידה
עלייתן דברי ר"מ ר' יוסי אומר כולן מהורין חוץ
מן הסל והמגריפה והמריצה המיוחדין לקברות
כסין' השנמצאות ב"ד שורטת בה מיד ובשלשה עשר
שונה וממביל (ז) קופין (ז) כזה ובוה שונה וממביל
חל ארבעה עשר להיות בשבת שורטת בה מיד
במ"ו

והטורחין מסתלקין לצדי הדרכים מקום שאין דריסת הרגל מצי' ומזהירין לכל טמא שלא
יגע בהן אבל בשבת הרגל שרוב ישראל טורחין הטמאין מסתלקין לנדרים שלא יטמאו את
הטמא הטורחין הלכין באמצע הדרכים הלכין בשבת הרגל רוקץ הנמצאין באמצע טמאין
ושלדקין טמאין: דרך ירידה לניס הטעילה. ב' דרכים היו למקוה בא' יורדים ובאחד
עולים שלא יגעו הטמאין טהורין וכל דרך ירידה ודאי טמאין לפי שפלו מיד מתיבטין
לטהיל: כ"ה כיוצאין טעילה: עניין. דבירידתן ודאי טמאין היו לבד כי מורידים לבית
הטעילה ובעלייתן טהרו לאחר שהטעיל: ב' יוסי אומר כולן טהורין. דלא גזרו על ספק
כלים בירושלים: מגריפה. כלי שגורפין וטונסין עד גמלות הממים כששם מפורין:
מריצה. מפרש בגמרא: שוטט בו מיד. דודאי הטעילה בעלים מחמתו לא כי שריה לא
העיר ששטט ותהא לחיות לשוטט בה היום בערב סמ: ב"ה צונו ומטעיל. כלומר ע"ג
דליכא למימר כהן הטעילה בעלים לריב המנחלה להטעילה שנית דשעת לא הטעילה
בעלים דהוא לא שחוט להמחין עד סמוך לתשיבה ואע"פ שלא גזרו על ספק כלים אפי'
גבי קדשים הלכרית טעילה: קופין. סקין גדול רובן עשויין לתחוך בשל וסגור בו
עמלות: צוה וצוה. ב"ה וצוה' שונה ומטעיל לפי שיקרה להגיה ששיצית השעם מותר
בה ואיירי כגון שהיו הכהנים טמאין ממים כספק ותן שביעי שלהן כע"פ דאין מביאין
מהן חגיגה דהוא לא כספק כהאש בטומאה ומגיגת ט"ו ועשו בטוהרה ואין הכהנים שכן
טעיל יוס ממטאין הסקין שאין טעיל יוס אפי' דמת ממטא כלים: חל י"ד לויס בשבת
שוטט בו מיד. אלא אמרין כיון שצבת הוא לא נשטת בו מוסקין שמה טמאה היא
ומגלה הפסח טמא ומגלה לא השבת שלא במקום מגורו וי"מ שפירש' שמה מיד בקופין
קאמר דלף על גב דאין חגיגה בשבת מ"מ חוקה שהטעילה מערב שבת לנדר חגיגה י"ד:

משנת אליהו

ממנו ונעמא נשאר בצע' והרמזים דפסק כ"ה מ"ה מתידין ה' ב' סקן שהקריב מחלה ומת או
נעמא או טעיל בו מוס ב' פטת בעי' לחומרה ודלא כמ"ה כק"ע:

ריב"ב

לערב והיא מחוסרת כפרה וצבור: ולא יאות הוא מקשה. בממיה דודאי שפיר קא משקי' א"י גימטותא דלאו שפיר מקשה דידע ר"ח בר ב"ר דשני מקטות הוו: הייטי אומר. שינובו
מכל ישראל לנדר עשרית האפיס ומכאן ב"ד הוא שבתא מתרומת הלשכה אבל לעולם מן המורה משל צבור: בעי. הא דשני בממיה ושלמה היום קריבה מי אמרין שלמה שחרית
ושלימה בין הערבים: ה"ג ושלימה בין הערבים או שלימה שחרית ובעינה בין הערבים. וכו' בהתכלת: כד ספא פשיטא ליה. כלומר את"ל דשלימה שחרית ושלימה בין הערבים:
אמר רש"י המעון הוא אם אין צללה עד
ז"ל קומצין ליה: ב' קומצין מה קו. דס"ל לחוקיה
כאבא יומי בן דוסתאי שסבור בהתכלת דככל וס'
היה כה"ג מביא ב' קומצין לזונה ומקריב אחד מהן
בשחרית וא' בין הערבים ואמר רבי יוחנן הסם
דהלכא כאבא יומי ומקריב ליה כהאבא מביאה
שלימה בשחרית ושלימה בין הערבים אם מביא כל
פעם ב' קומצין או לזמא בקומץ אחד סגי: כלום
למדו לקומץ. כלומר לזונה בעי קומץ למדו
ממנה חוטא דלמא דפרק דלעיל: מה לטען ב'
קמץ. לכל עשרין קומץ לזונה דס"ל כי היכי
דבעינן שער שמן לכל עשרין אפי' נעשו הרבה
עשרות ככלי אחד דקמץ כפ' שמי מדות ה"ג
בעינן קומץ לזונה לכל עשרין ה"ה כלל כח"ל
הסקולת כופר נמי הקומצין: ומשני מה פתח לריבה
לוי. כי היכי דמביעא ליה גבי חצית כה"ג אם
היה קומצין ה"ג מביעא ליה חצית מנחם
הרבה ככלי אחד אם כ"ר קומץ לזונה לכל אחד
או סגי ליה בקומץ אחד יתיי מנחות ששים או
אחד ובגין ירושלמי שצבצב לא גרסי' נאן מה
תמן לריבה ליה: כלום למדו שלשם לזונה. דחציתין
בעינן ג' לזונה אלא ממנה שצבצב גבי חציתין
מנחת ממד ה"ה ה"ה לו כמנחת ממד מ"ה לטען
שלשם לזונה לעשרין אף כהן ג' לזונה לעשרין:
ומשני מה פתח לריבה לוי. כי היכי דקמבעא
לזונה קומץ ה"ג מביעא ליה חצית מנחם כהן שלש
הקריב מנחה בבקר שהביא אפילו בערב דכתיב
ומנחתם ומספיהם צללה או למחר אם לריב ג'
לזונה לכל אחת או דסגי לכו ב' לזונה א"ר ומה
תמן וכו' מדברי רבי חזקיה הוא דקומץ לריב
יוסף שהשיב על דברי דקמלר דלא קמבעא ליה
ל' יומת קומץ דדומיא דמנחת חוטא הוא
ל' יומת ק"ר א"ר מ"ה קמבעא ליה ל' יומת ק"ר
ממנה אלא ודאי מ"ה דגלי גלי מ"ה דלא גלי לא
גלי א"כ ה"ה לענין קמץ והרש"ן ג"ל עיקר:
דנין ה"ה שיעמלו. בלכר פרה אלא שגמלי ב"ר
הוא שאין מועלין בלכר: ופירך ופ"י פני חטא
ה"ה דכתיב בפרה ללמדך שמועלין בה כשאר
הטאות עד שלא יהיה להן שעת היתר הכהנים:
ה"ה הוא כה מועלין ואין מועלין בלכר: ופירך
ממקטעין כ"ו. בלכר ה"ה מועלין ומועלין
אותה ע"ג ומקטעין בלכר מפרש כהן: כיון
שגדלו. ופרשו מספק האות אם נעמאו כספק
שומלת המה לא היו מוין עליו שלא יעמלו בה
האש הוא כה מועלין. ל"ה ליה הכה
ואגב גרר"פ דר"פ מיימי ליה לכאן: ואם האזכור.
שנאבד המעוין בין שקלם לנדה ובדלמתי' לעיל
כ"פ דל"כ האש חטא כהן מנחתם: כמסכת:
הדרי' ע"ד פ"ק מועות ששנאבו

ב"ד יאות הוא מקשה. בממיה דודאי שפיר קא משקי' א"י גימטותא דלאו שפיר מקשה דידע ר"ח בר ב"ר דשני מקטות הוו: הייטי אומר. שינובו
מכל ישראל לנדר עשרית האפיס ומכאן ב"ד הוא שבתא מתרומת הלשכה אבל לעולם מן המורה משל צבור: בעי. הא דשני בממיה ושלמה היום קריבה מי אמרין שלמה שחרית
ושלימה בין הערבים: ה"ג ושלימה בין הערבים או שלימה שחרית ובעינה בין הערבים. וכו' בהתכלת: כד ספא פשיטא ליה. כלומר את"ל דשלימה שחרית ושלימה בין הערבים:
אמר רש"י המעון הוא אם אין צללה עד
ז"ל קומצין ליה: ב' קומצין מה קו. דס"ל לחוקיה
כאבא יומי בן דוסתאי שסבור בהתכלת דככל וס'
היה כה"ג מביא ב' קומצין לזונה ומקריב אחד מהן
בשחרית וא' בין הערבים ואמר רבי יוחנן הסם
דהלכא כאבא יומי ומקריב ליה כהאבא מביאה
שלימה בשחרית ושלימה בין הערבים אם מביא כל
פעם ב' קומצין או לזמא בקומץ אחד סגי: כלום
למדו לקומץ. כלומר לזונה בעי קומץ למדו
ממנה חוטא דלמא דפרק דלעיל: מה לטען ב'
קמץ. לכל עשרין קומץ לזונה דס"ל כי היכי
דבעינן שער שמן לכל עשרין אפי' נעשו הרבה
עשרות ככלי אחד דקמץ כפ' שמי מדות ה"ג
בעינן קומץ לזונה לכל עשרין ה"ה כלל כח"ל
הסקולת כופר נמי הקומצין: ומשני מה פתח לריבה
לוי. כי היכי דמביעא ליה גבי חצית כה"ג אם
היה קומצין ה"ג מביעא ליה חצית מנחם
הרבה ככלי אחד אם כ"ר קומץ לזונה לכל אחד
או סגי ליה בקומץ אחד יתיי מנחות ששים או
אחד ובגין ירושלמי שצבצב לא גרסי' נאן מה
תמן לריבה ליה: כלום למדו שלשם לזונה. דחציתין
בעינן ג' לזונה אלא ממנה שצבצב גבי חציתין
מנחת ממד ה"ה ה"ה לו כמנחת ממד מ"ה לטען
שלשם לזונה לעשרין אף כהן ג' לזונה לעשרין:
ומשני מה פתח לריבה לוי. כי היכי דקמבעא
לזונה קומץ ה"ג מביעא ליה חצית מנחם כהן שלש
הקריב מנחה בבקר שהביא אפילו בערב דכתיב
ומנחתם ומספיהם צללה או למחר אם לריב ג'
לזונה לכל אחת או דסגי לכו ב' לזונה א"ר ומה
תמן וכו' מדברי רבי חזקיה הוא דקומץ לריב
יוסף שהשיב על דברי דקמלר דלא קמבעא ליה
ל' יומת קומץ דדומיא דמנחת חוטא הוא
ל' יומת ק"ר א"ר מ"ה קמבעא ליה ל' יומת ק"ר
ממנה אלא ודאי מ"ה דגלי גלי מ"ה דלא גלי לא
גלי א"כ ה"ה לענין קמץ והרש"ן ג"ל עיקר:
דנין ה"ה שיעמלו. בלכר פרה אלא שגמלי ב"ר
הוא שאין מועלין בלכר: ופירך ופ"י פני חטא
ה"ה דכתיב בפרה ללמדך שמועלין בה כשאר
הטאות עד שלא יהיה להן שעת היתר הכהנים:
ה"ה הוא כה מועלין ואין מועלין בלכר: ופירך
ממקטעין כ"ו. בלכר ה"ה מועלין ומועלין
אותה ע"ג ומקטעין בלכר מפרש כהן: כיון
שגדלו. ופרשו מספק האות אם נעמאו כספק
שומלת המה לא היו מוין עליו שלא יעמלו בה
האש הוא כה מועלין. ל"ה ליה הכה
ואגב גרר"פ דר"פ מיימי ליה לכאן: ואם האזכור.
שנאבד המעוין בין שקלם לנדה ובדלמתי' לעיל
כ"פ דל"כ האש חטא כהן מנחתם: כמסכת:
הדרי' ע"ד פ"ק מועות ששנאבו

ב"ד יאות הוא מקשה. בממיה דודאי שפיר קא משקי' א"י גימטותא דלאו שפיר מקשה דידע ר"ח בר ב"ר דשני מקטות הוו: הייטי אומר. שינובו
מכל ישראל לנדר עשרית האפיס ומכאן ב"ד הוא שבתא מתרומת הלשכה אבל לעולם מן המורה משל צבור: בעי. הא דשני בממיה ושלמה היום קריבה מי אמרין שלמה שחרית
ושלימה בין הערבים: ה"ג ושלימה בין הערבים או שלימה שחרית ובעינה בין הערבים. וכו' בהתכלת: כד ספא פשיטא ליה. כלומר את"ל דשלימה שחרית ושלימה בין הערבים:
אמר רש"י המעון הוא אם אין צללה עד
ז"ל קומצין ליה: ב' קומצין מה קו. דס"ל לחוקיה
כאבא יומי בן דוסתאי שסבור בהתכלת דככל וס'
היה כה"ג מביא ב' קומצין לזונה ומקריב אחד מהן
בשחרית וא' בין הערבים ואמר רבי יוחנן הסם
דהלכא כאבא יומי ומקריב ליה כהאבא מביאה
שלימה בשחרית ושלימה בין הערבים אם מביא כל
פעם ב' קומצין או לזמא בקומץ אחד סגי: כלום
למדו לקומץ. כלומר לזונה בעי קומץ למדו
ממנה חוטא דלמא דפרק דלעיל: מה לטען ב'
קמץ. לכל עשרין קומץ לזונה דס"ל כי היכי
דבעינן שער שמן לכל עשרין אפי' נעשו הרבה
עשרות ככלי אחד דקמץ כפ' שמי מדות ה"ג
בעינן קומץ לזונה לכל עשרין ה"ה כלל כח"ל
הסקולת כופר נמי הקומצין: ומשני מה פתח לריבה
לוי. כי היכי דמביעא ליה גבי חצית כה"ג אם
היה קומצין ה"ג מביעא ליה חצית מנחם
הרבה ככלי אחד אם כ"ר קומץ לזונה לכל אחד
או סגי ליה בקומץ אחד יתיי מנחות ששים או
אחד ובגין ירושלמי שצבצב לא גרסי' נאן מה
תמן לריבה ליה: כלום למדו שלשם לזונה. דחציתין
בעינן ג' לזונה אלא ממנה שצבצב גבי חציתין
מנחת ממד ה"ה ה"ה לו כמנחת ממד מ"ה לטען
שלשם לזונה לעשרין אף כהן ג' לזונה לעשרין:
ומשני מה פתח לריבה לוי. כי היכי דקמבעא
לזונה קומץ ה"ג מביעא ליה חצית מנחם כהן שלש
הקריב מנחה בבקר שהביא אפילו בערב דכתיב
ומנחתם ומספיהם צללה או למחר אם לריב ג'
לזונה לכל אחת או דסגי לכו ב' לזונה א"ר ומה
תמן וכו' מדברי רבי חזקיה הוא דקומץ לריב
יוסף שהשיב על דברי דקמלר דלא קמבעא ליה
ל' יומת קומץ דדומיא דמנחת חוטא הוא
ל' יומת ק"ר א"ר מ"ה קמבעא ליה ל' יומת ק"ר
ממנה אלא ודאי מ"ה דגלי גלי מ"ה דלא גלי לא
גלי א"כ ה"ה לענין קמץ והרש"ן ג"ל עיקר:
דנין ה"ה שיעמלו. בלכר פרה אלא שגמלי ב"ר
הוא שאין מועלין בלכר: ופירך ופ"י פני חטא
ה"ה דכתיב בפרה ללמדך שמועלין בה כשאר
הטאות עד שלא יהיה להן שעת היתר הכהנים:
ה"ה הוא כה מועלין ואין מועלין בלכר: ופירך
ממקטעין כ"ו. בלכר ה"ה מועלין ומועלין
אותה ע"ג ומקטעין בלכר מפרש כהן: כיון
שגדלו. ופרשו מספק האות אם נעמאו כספק
שומלת המה לא היו מוין עליו שלא יעמלו בה
האש הוא כה מועלין. ל"ה ליה הכה
ואגב גרר"פ דר"פ מיימי ליה לכאן: ואם האזכור.
שנאבד המעוין בין שקלם לנדה ובדלמתי' לעיל
כ"פ דל"כ האש חטא כהן מנחתם: כמסכת:
הדרי' ע"ד פ"ק מועות ששנאבו

תקליון הדרתין

בממיה דמנחות דקאמר מחק עולם והכא בממיתין דין אמר מתנא ב"ד: ד"ס משל צבור
חייט אומר יצאו לה. כלומר את"ל פשיטא דמשל צבור דבר מורה מקרא דחק עולם אבל הייתי
אומר שלא יקראת מתרומת הלשכה אלא לזונה מיד ודאי דכתיב ששטת קרא דחק עולם
משל עולם והכא ב"ד שיהא כהא מתרומת הלשכה ואח"כ תלמוד טועה נסבך בחיובא
דככל' אם והכא ב' בחיובא דהכא דירושלמי ולא נכיר ולא נכיר דקריא דירושלמי
כ"ל דלא היה אלא חזקיה דפשיטא ובעינן משני ב' מקטות ה"ה: ר"ה בעי שלימה
בשחרית כו'. אמתניתין קאי דקמץ ב"ה ושלימה היתה קריבה ומנעיל ליה או שלימה בין
הערבים או א' לזמא בין הערבים טעילה: ודא לריבה ליה. הא מנעיל ליה: ג' לזונה
מסו. כלומר אלו ה' לזונה שיהא מביא הכהן גדול וחזקה לזונה ומנחלה צבורק ולזונה ומנחלה
בין הערבים ועכשיו כשמת והכפלה חסותה דקמץ לה בבביתא דלעיל שלמה צבורק כו'
ומתקשר ליה אם הכפלה כן כן השמן או לזמא סולת דגלי קרא לדוהה לרי' וריש'
מתקשר ליה אבל בשל גלי קרא: קומץ בשחרית. א"ה אמרין ורש"י ורש"י ורש"י ורש"י
הכפלה לזונה או א' לזמא מ"ה דגלי גלי: אמר רבי יוסי. אמרין ומשפט עולם שניה:
כלום למדו לקומץ לזונה לא מלחם פסנים. אמר רבי חזקיה לא כתיב קומץ כלל ועל
כרחוק מלחם הפנים למדו לקומץ דחציתין או מגורה שזה דחק עולם דבביתא דלעיל כתיב או
ס"ל כקריא דלעיל פקד' ו' לזמא דלעיל פקד' ו' לזמא דלעיל פקד' ו' לזמא דלעיל פקד' ו' לזמא דלעיל פקד' ו'
ב' קמץ' אף כהן ב' קמץ' ומכאן כתיב לזמא דלעיל פקד' ו' לזמא דלעיל פקד' ו' לזמא דלעיל פקד' ו'
א"י פחות מנ' קומצין דכלהם הפנים חסר לזונה סקול דלמיתין מנחות (ה"ה ב') הכל נמי
ב' קומצין קומץ אחד צבורק וכו' אמרין אליבא דרשב"י דפשיטא אלא כהן יוסי בן דוסתאי דגמלי
מנחות (ה"ה) מחדר למשפט קמיתא: כלום למדו לג' לזונה לא ממנחת חוטא מה
אמר סלח מנחת חטא מיד אלא מנחת ממד מ"ה קומצין ג' לזונה לא ממנחת חוטא מה
ואין מועלין בלכר. הכי פריך דלמחר מתנא ב"ד דאין מועלין הא בבביתא מני דמלאורייתא אין מועלין בלכר ויכ"י פריך צבצב מנחות שם: ומשני כהאש ה"ה מקטעין. לשון ילזותא
דקשקש לשון ילזותא הוא ומועלין אותה על גבי כותיהן וגזרו שיעמלו בה כיון שגדלו גזרו שלא יעמלו בה ויחלה מה שאמר שהוא מתנא ב"ד ובבבלי קאמר כיון דחזו דפשיטא מספק
האזכור חזקיה דלמחר מתנא ב"ד שיהא שער שמה טהורה ב"ד: א"ה הוא כה מועלין ואין מועלין בלכר: ופירך ממקטעין כ"ו. בלכר ה"ה מועלין ומועלין
אותה ע"ג ומקטעין בלכר מפרש כהן: כיון שגדלו. ופרשו מספק האות אם נעמאו כספק שומלת המה לא היו מוין עליו שלא יעמלו בה האש הוא כה מועלין. ל"ה ליה הכה
ואגב גרר"פ דר"פ מיימי ליה לכאן: ואם האזכור. שנאבד המעוין בין שקלם לנדה ובדלמתי' לעיל כ"פ דל"כ האש חטא כהן מנחתם: כמסכת: הדרי' ע"ד פ"ק מועות ששנאבו